

Sygnatura akt I1 Ca 391/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 28-11-2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Aleksandra Bolczyk – spr.

Sędzia SO Jolanta Tembłowska

Sędzia SO Iwona Przyłębska – Grzybowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Radziemska

po rozpoznaniu w dniu 28-11-2014 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletnich J. i D. G. działających przez matkę M. Ż.

przeciwko A. G.

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie IX Zamiejscowego Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z siedzibą w S.

z dnia 3 lipca 2014r. sygn. akt IX RC 125/14

1.Oddala apelację.

2.Zasądza od pozwanego na rzecz powódek kwotę 553,50 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódkom z urzędu w postępowaniu apelacyjnym przez adwokat A. L. .

Jolanta Tembłowska Aleksandra Bolczyk Iwona Przyłębska – Grzybowska

Sygn.akt I1Ca 391/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2014r. Sąd Rejonowy w Koninie VII Zamiejscowy Wydział Cywilny z /s w S. alimenty należne od pozwanego A. G. na rzecz małoletniej J. G. podwyższył do kwoty po 550 zł miesięcznie , a na rzecz małoletniej D. G. do kwoty po 400 zł miesięcznie , płatne z góry do rąk matki małoletnich M. Ż. w terminie do dnia 15 go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności , poczynając od dnia 26 maja 2014r. , oddalił powództwo w pozostałej części , orzekł o rygorze natychmiastowej wykonalności i kosztach procesu .

U podstaw rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego legły następujące ustalenia faktyczne i wywody prawne .

Małoletnie powódki są dziećmi pozwanego i M. Ż. , ich rodzice są rozwiedzeni . J. G. urodziła się (...) w G. , jest uczennicą II klasy Szkoły Podstawowej w K. . D. G. urodziła się (...) w G. , chodzi do przedszkola . Sąd Rejonowy ustalił ,że w chwili orzekania rozvodu pozwany pracował w firmie budowlanej jako posadzkarz i zarabiał ok. 1500 zł miesięcznie. Matka powódek pracowała w sklepie jako sprzedawca , przebywała na urlopie macierzyńskim i otrzymywała 940 zł m-cznie .

Sąd Rejonowy ustalił ,że obecnie pozwany nadal pracuje jako pracownik budowlany z wynagrodzeniem 1750zł brutto , matka powódek korzysta z urlopu macierzyńskiego . Poza powódkami ma jeszcze dwoje dzieci w wieku 3 lat i w wieku 4 miesięcy .

Sąd I instancji powołując się na treść art. 138 kro. uznał, że powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie. Od ostatniego ustalenia alimentów upłynął okres prawie 3 lat, w sytuacji życiowej dzieci zaszły zmiany – J. uczęszcza do szkoły , a D. do przedszkola . Pozwany ma atrakcyjny zawód , posiada możliwość podjęcia dodatkowej pracy . Matka dzieci realizuje swój obowiązek głównie poprzez osobiste starania o ich wychowanie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w pkt. 1 i 3 i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego wg. norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji .

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

- naruszenie art. 233§1 kpc. w zw. z art. 138 kro. i art. 135 kro. poprzez wadliwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzącą do przyjęcia ,że uległy zwiększeniu usprawiedliwione potrzeby powodów , a pozwany jest w stanie bez uszczerbku dla siebie płacić alimenty w wyższej niż dotychczas kwocie ,
- nie ustalenie pełnego stanu faktycznego ,
- nie odniesienie się do wszystkich dowodów zaoferowanych przez stronę pozwaną ,
- nie dokonanie oceny zgromadzonych w toku postępowania dowodów.

Powódki wniosły o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej im w postępowaniu apelacyjnego przez adwokata z urzędu .

Sąd Okręgowy zważył , co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zawartym w niej zarzutom Sąd I instancji nie dopuścił się naruszeń przepisów prawa procesowego ani materialnego.

Choć skarżący w zaskarżonym orzeczeniu dopatrywał się uchybienia przepisom art. 233 § 1 k.p.c. to jednak z treści uzasadnienia apelacji wynika, że w istocie jego zarzuty dotyczyły błędów w zakresie oceny dowodów, których wiarygodność i moc - jej zdaniem - została przez Sąd I instancji wadliwie oceniona. W następstwie tego - jak podnosi - doszło do dokonania ustaleń faktycznych z pominięciem szeregu faktów .

Odnosząc się do tak postawionego zarzutu, wskazać przede wszystkim należy, że obowiązkiem skarżącego jest nie tylko wykazanie, iż doszło do naruszenia przepisów postępowania, ale także, że następstwa stwierdzonych wadliwości postępowania były tego rodzaju, iż kształtowały lub współkształtowały treść zaskarżonego w sprawie orzeczenia. W związku z tym, o ile nawet gdyby można byłoby przypisać Sądowi Rejonowemu jakiegokolwiek uchybienia zarzucane

przez pozwanego , to bez wątplenia nie można przyznać im rangi istotnych. Ustalony w sprawie stan faktyczny nie pozwala bowiem przyjąć, że mogły mieć wpływ na wynik sprawy przez ukształtowanie treści zaskarżonego wyrok w sposób oczekiwany przez skarżącego . Niezależnie od powyższego wskazać należy, że zarzucenie sądowi naruszenia wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów, wymagało od autora apelacji wykazania konkretnych uchybień, jakich miałyby dopuścić się sąd w toku gromadzenia (podstawą ustaleń mogą być bowiem tylko dowody przeprowadzone w sposób prawidłowy) bądź oceny materiału dowodowego i ich wpływu na treść poczynionych ustaleń, a w konsekwencji - rozstrzygnięcie o dochodzonych w sprawie roszczeniach.

Skarżący ogranicza się tymczasem do przedstawienia swojej oceny materiału dowodowego, dokonanej głównie w oparciu własne twierdzenia, z których - jego zdaniem - wynikają wnioski odmienne od wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy . Tak uzasadnione zarzuty nie mogą skutecznie podważyć ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, który -co prawda – w lakonicznym uzasadnieniu wyroku odniósł się do przeprowadzonych w sprawie dowodów i zaprezentował ustalenia faktyczne . Uchybienia w tym zakresie wskazanym przez apelującego zakwalifikować można by jako zarzut naruszenia przepisu art. 328§2 kpc.

Należy jednak zauważyć ,że zarzut naruszenia tego przepisu może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 grudnia 2013r. I ACa 746/13 LEX nr 1416125). W nin. sprawie z takim przypadkiem nie mamy do czynienia .

Analiza akt sprawy wskazuje ponadto, wbrew twierdzeniom apelacji , że w okresie od ustalenia alimentów w dotychczasowej wysokości , co miało miejsce w wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 20.10. 2011r. , nastąpił niewątpliwie wzrost usprawiedliwionych potrzeb małoletnich powódek, Wskazuje na to nie tylko sam upływ czasu , ale i zmiany , jak zaszły w ich sytuacji życiowej . Starsza córka pozwanego rozpoczęła edukację w szkole podstawowej, co w sposób nie wymagający dowodzenia wiąże się z wydatkami, młodsza od września uczęszcza do przedszkola . Powódki są w okresie intensywnego , psychofizycznego rozwoju , mają określone potrzeby w zakresie odpowiednich zabawek , książek , odzieży , żywienia , stymulowania ich zdolności. Jest przy tym oczywistym ,że sytuacja matki małoletnich , która z kolejnego związku ma dwójkę małych dzieci i nie pracuje zawodowo , pozwala na finansowe wsparcie ich potrzeb w niewielkim zakresie . Jak wynika zresztą z treści apelacji pozwany dostrzega całe spektrum potrzeb dzieci wskazując ,że rodzice są, w zależności od swych możliwości , obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokajania zarówno jego potrzeb fizycznych jak i duchowych , a także środki wychowania , dostarczania rozrywek i wypoczynku .

Z kolei abstrahując od zasad doświadczenia życiowego , do których odwołał się Sąd Rejonowy w uzasadnieniu , wskazując na możliwości zarobkowe osób wykonujących zawód posadzkarza, stwierdzić należy ,że sytuacja materialna pozwanego wynikająca z porównania samych tylko zaświadczeń o osiąganym dochodzie złożonych do akt postępowania rozwodowego i nin. sprawy uległa poprawie . O ile bowiem pozwany w 2011r. legitymował się zaświadczeniem o zarobkach w wysokości 1500 zł brutto (vide k. 21 akt I C 464/10 Sądu Okręgowego w Koninie) , to w nin. sprawie – 1750 zł brutto (k. 27 akt) .

Nie budzi więc wątpliwości okoliczność ,że jego sytuacja materialna uległa niewielkiej zmianie , która w powiązaniu z ustaleniem dotyczącym wzrostu usprawiedliwionych potrzeb małoletnich powódek uzasadniała -w myśl art.138 kro.- zmianę, również w niewielkim rozmiarze(bo zaledwie o 150 zł łącznie na obie córki) orzeczenia w przedmiocie alimentów . Podkreślić przy tym trzeba ,że ustawowy obowiązek alimentacyjny ciąży na pozwanym wobec małoletnich powódek . Okoliczność ,że pozwany pozostaje w nowym związku (nie małżeńskim) z osobą , która ma dziecko , nie rodzi po jego stronie usankcjonowanego prawnie obowiązku ich utrzymania .

Należy również zauważyć ,że skoro pozwany w sprawie o rozwód przy zarobkach 1500 zł brutto godził się dobrowolnie nałożenie alimentów w kwocie 800 zł miesięcznie , oceniając , jak należy przypuszczać , racjonalnie swoje możliwości płatnicze , to wydatkowanie alimentów w kwocie o 150 zł wyższej przy jednoczesnym wzroście jego zarobków , uznać należy za właściwe . Z treści apelacji wynika ponadto ,że pozwany w pełni wykorzystuje swoje możliwości zarobkowe

„ podejmując się wielu dodatkowych prac „ (k. 48 akt) , co zapewne nie pozostaje bez wpływu na osiągnane przez niego dochody , a jednocześnie uwiarygadnia tezę postawioną przez Sąd I instancji na temat możliwości pozwanego w zakresie jego dodatkowego zatrudnienia.

Wobec powyższego sąd odwoławczy po myśli art.385 kpc. apelację jako nieuzasadnioną oddalił .

O kosztach w pkt. 2 wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 §1 kpc. w zw. z § 6 ust. pkt. 3 w zw. z § 13 ust.1 w z zw. z 2 ust.3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j.: Dz. U. z 2013 r. poz. 461), uwzględniając ,iż ustanowiony dla powódek pełnomocnik z urzędu (postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 5 września 2014r.) reprezentował je dopiero w postępowaniu apelacyjnym , co uzasadniało wynagrodzenie w wysokości 75% stawki minimalnej.

A. Bolczyk J. Tembłowska I.Przyłębska Grzybowska